

Preview ID-crisis

‘Scalpel!’

De arts houdt afwachtend zijn hand op en controleert met een snelle blik de monitoren. Met een pincet in zijn ene hand en de scalpel in de andere buigt hij zich over zijn patiënt en begint heel voorzichtig de in het weefsel vertakte tentakels van het neuromateriaal door te snijden. Een van de monitoren geeft een waarschuwend signaal af. De arts trekt de scalpel een paar centimeter terug en het geluid stopt.

Dit is de meest kritische fase van de operatie. Eén ondoordachte beweging en alles is voor niets geweest. Op het voorhoofd van de arts verschijnen kleine zweetdruppeltjes.

‘Voeding.’

Een operatiezuster dompelt een wattenstaafje in een flesje met een stroperige vloeistof en stipt zorgvuldig de doorgesneden tentakels aan.

‘Genoeg.’

Ze trekt zich terug en de arts buigt zich weer over zijn patiënt. Uiterst voorzichtig snijdt hij de overige tentakels door.

‘Container.’

De zuster haast zich om aan de opdracht gehoor te geven en houdt een geopende orgaancontainer naast de handen van de arts.

Met een snelle beweging wipt hij een gezwelchtig stukje weefsel in de met voedingsvloeistof gevulde container. Het weefsel zakt langzaam naar de bodem waar het als een minuscuul weekdier met uitwaaiierende tentakels blijft liggen.

‘Oké, dichtnaaien en afvoeren,’ commandeert hij.

Twee verplegers, die geduldig achter hem stonden te

wachten, gaan aan de slag.

De arts werpt nog een blik op de inhoud van de container, sluit deze dan met een ferme beweging en stroopt zijn handschoenen af.

Op dat moment gaat de deur van de operatiekamer open. Een man van begin zestig blijft geschrokken in de deuropening staan. 'Wat gebeurt hier?' roept hij uit. 'Wie heeft er toestemming gegeven om hier operaties uit te voeren?'

'Dat ben ik geweest,' antwoordt de arts.

'Maar dat is tegen het protocol, dat weet je toch? En dan doe je het ook nog eens achter mijn rug om. We kunnen grote problemen krijgen als dit uitlekt.'

De arts kijkt de man geamuseerd aan. 'Als jij niks zegt, zal ik het ook niet doen.'

'Maar zo werkt het niet. Je kunt niet zomaar de regels aan je laars lappen. Bovendien is het nog steeds mijn kliniek.'

'Dat is alleen maar een formaliteit,' antwoordt de arts ietwat smalend.

'Je matigt je nogal wat aan,' zegt de man op scherpe toon. Zijn oog valt op de container. Hij loopt ernaartoe, werpt er een blik op en kijkt de arts dan niet-begrijpend aan. 'Dit is een orgaancontainer. Waar ben je in godsnaam mee bezig? Ik verwacht je over een half uur in mijn kantoor boven. Je hebt flink wat uit te leggen.'

Er flitst een boze trek over het gezicht van de aangesproken arts, bijna niet zichtbaar vanwege het mondkapje waar zijn halve gezicht achter schuilgaat. Hij geeft de verpleger die het dichtst bij de deur staat een seintje de deur te sluiten. Dan draait hij zich om, pakt op zijn gemak een injectiespuit van een tafel met steriele instrumenten en loopt ermee op de man af. 'Het is een beetje laat om je nu nog terug te trekken, Gunnar.'

De man kijkt geschrokken naar de injectiespuit. 'Wat ben je van plan?' Hij deinst terug tot hij met zijn rug tegen de deur staat. Hij wil zich omdraaien om de deur te openen, maar hij wordt ruw vastgepakt en kan niet voorkomen dat hem een injectie wordt toegediend.

De arts doet een paar stappen naar achteren en kijkt toe hoe Gunnar met uitgestoken armen en zijn mond geopend in een geluidloze kreet om hulp de operatiekamer weer inwankelt. Na een paar stappen zakt hij als in slow motion door zijn benen en blijft met opengesperde ogen aan de voeten van de arts liggen.

Plotseling wordt de deur van de operatiekamer opnieuw geopend en stapt er een vrouw naar binnen. 'Hebben jullie dokter Vinter...?' De stem van de vrouw stukt wanneer ze de ineengezakte gestalte op de grond ziet. 'Gunnar, wat is er gebeurd?'

Ze rent naar de man toe en wil zich over hem heen buigen om hem te onderzoeken, maar wordt tegengehouden door de arts. 'Het spijt me, Anna. Het was niet de bedoeling dat je hier getuige van zou zijn.' Hij pakt de vrouw stevig vast en voordat ze zich van de verrassing kan herstellen, dient hij haar eveneens een injectie toe. 'Doe verdomme die deur op slot,' roept hij vervolgens. 'Of willen we soms de hele kliniek hier over de vloer hebben?'

De operatiezuster doet snel wat hij zegt.

Even staart de arts nadenkend naar dokter Gunnar Vinter en zijn echtgenote dokter Anna Fjoltskåg. 'Leg ze aan de beademing,' zegt hij dan.

'Wilt u hun chips?' vraagt een van de verplegers.

'Ja, maar eerst wil ik hun gegevens uitlezen en opslaan.'

'En daarna?'

'We zijn met ons andere project in het stadium gekomen dat we proefkonijnen nodig hebben. De eerste twee hebben zich

zojuist vrijwillig aangemeld.'

– 1 –

Het is maandag 4 maart 2030 en het is nog vroeg. Buiten maakt het duister van de nacht schoorvoetend plaats voor een nieuwe dag en begint Los Angeles langzaam tot leven te komen. Het punt waar South Broadway en Third Street elkaar kruisen, wordt al drukker met mensen die zich naar hun bestemming haasten.

Over de stad zweven SECbots, security sensobots die jaren geleden in de plaats van externe camerabeveiliging zijn gekomen. Ze steken scherp af tegen de lichter wordende lucht. Net als de airtrains, het elektrosensorisch aangedreven botvervoer in de vorm van afgeplatte treinstellen, die aan hun vlucht zijn begonnen om degenen die deze vorm van openbaar vervoer kunnen betalen naar hun bestemming te brengen.

Op de bovenste verdieping van het Bradbury Building staat een jonge vrouw met een beker koffie in haar hand over het kruispunt te staren. Haar naam is Kit Gardner. Met haar 1.68 is ze klein van stuk. Haar korte haar is volgens de laatste trend gekapt en ze gaat modieus gekleed in een legging met daaroverheen een hotpants en een chique blouse met korte mouwen. Enkelhoge laarsjes met een klein hakje maken het geheel af.

In de hoek staat een reistas en op het grote bureau achter haar ligt een geopend dossier. De vergeelde papieren liggen verspreid over het bureau. Er zitten foto's tussen. Foto's van een gelukkig gezin. Lachende gezichten. Man, vrouw, twee kinderen: een jongen en een meisje. Er zijn ook foto's van de vrouw met het meisje alleen. En een foto waar ze zich met z'n allen op een grote ranch bevinden en waarop een grote man

grijnzend met zijn armen om het meisje en de vrouw heengeslagen in de camera kijkt.

Kit staart met een melancholische blik naar buiten. De herinneringen komen weer boven.

Ze was vijf toen ze voor het eerst tijdens de schoolvakanties bij haar oom Jerry en tante Monica in Arizona mocht logeren. Overweldigd was ze door de uitgestrektheid van het landschap en de enorme kudde koeien van haar oom. En de paarden natuurlijk. Ze kon urenlang ademloos toekijken wanneer haar oom bezig was om een paard aan het zadel te laten wennen.

En ook al was ze nog maar vijf, ze móést en zóú leren paardrijden zoals de cowboys. Glimlachend denkt ze terug aan de ritten te paard met Tony, haar tien jaar oudere neef, die haar leerde spoorzoeken zoals de indianen dat altijd deden.

‘s Avonds, voor het slapen gaan, vertelden haar oom en tante altijd verhalen over vroeger. Over het “Wilde Westen”. En jong als ze was, wist ze precies wat ze later wilde worden: paardentemmer, net als haar oom.

Maar op 25 februari 2009 verdween haar moeder en werd alles anders. Er glijdt een verdrietige trek over Kits gezicht wanneer ze aan die periode terugdenkt. Ze weet dat haar vader werkelijk alles heeft geprobeerd om haar moeder te vinden. Geld was geen probleem. Hij had in de goede jaren een fortuin verdiend met het ontwikkelen van software voor sensobots en door dit fortuin op een slimme manier te beleggen, wist hij het nog eens te verdubbelen.

Maar alle sporen die haar moeder had achtergelaten vanaf het moment dat ze op die onheilsdag het huis verliet, liepen dood en ondanks het feit dat haar vader nooit echt stopte met zoeken, moest hij constateren dat ze gewoon weg was.

Onder de indruk van al die speurwerkzaamheden wilde Kit toen politieagent worden of rechercheur, maar op 11 maart 2011

gebeurde er iets wat een diepe indruk op haar maakte. Die dag werd een groot deel van Japan verwoest door een enorme aardbeving en de daaropvolgende tsunami. Bij een aantal van de vele kerncentrales in het land vond toen een “meltdown” plaats en “Fukushima” was een feit. De wereld was geschokt.

Op dat moment wist Kit het zeker: ze wilde atoomdeskundige worden. Zij zou een oplossing vinden en zorgen dat zoiets nooit meer zou kunnen gebeuren. Maar ze moest er natuurlijk wel eerst achter komen waarom het bij de Japanners zo was misgegaan.

Ze woonde in die tijd met haar vader en haar vijf jaar oudere broer Jim aan de Wilshire Boulevard, aan de rand van het bekende MacArthur Park in Los Angeles en besloot het te gaan vragen bij het Japanse restaurant Yoshinoya, een eindje verderop. Vanaf dat moment bracht ze vrijwel elke vrije minuut die ze had daar door. Ze leerde er niet alleen Japans spreken, maar ook nog iets anders.

Eén van de oudere koks, Isamu, was namelijk ninjutsu master en toen hij merkte hoe enthousiast de kleine Kit was, begon hij haar voorzichtig de eerste beginselen van deze fascinerende levenswijze bij te brengen. Toen Kit een jaar later negen werd, wist ze het écht zeker: ze wilde Japanner worden. Maar ja, dat kon natuurlijk niet. Dat wist ze zelf ook wel. Maar Japanse kók, dat was het helemaal.

Op 12 november 2019 veranderde Kits wereld echter opnieuw. Die dag pleegde haar vader zelfmoord. Na tien jaar heen en weer te zijn geslingerd tussen hoop en wanhoop, kon hij niet meer tegen de onzekerheid en de eenzaamheid waarmee hij na het verdwijnen van zijn vrouw werd geconfronteerd. Na het innemen van een aantal slaappillen, sprong hij 's nachts van de Glendale Boulevard Bridge in de L.A. River. Een paar dagen

later werd zijn ontzielde lichaam door wandelaars gevonden.

Kit krijgt een brok in haar keel wanneer ze aan dat moment terugdenkt. Ze had net besloten zich op te geven bij de Caltech om daar na haar technische opleiding een studie Geological & Planetary Sciences te volgen, toen de politie het kwam vertellen. Het viel niet mee zich op dat moment met haar toekomst bezig te houden. Maar ze wist dat ze haar vader geen groter plezier zou kunnen doen dan door te zetten.

En dat gold ook voor Felicia, haar oma.

Zolang Kit zich kan herinneren, heeft Felicia Elisabeth Armstrong geprobeerd haar fascinatie voor het universum en alles wat zich daarin bevindt op haar kleindochter over te brengen. Enthousiast vertelde ze altijd verhalen over haar achterneef die destijds als eerste mens voet op de maan zette. En hoe de mens daarna de ruimte verder ging verkennen.

Onderzoek vanuit ruimtestations, reizen met ruimteraketten en space shuttles, totdat de fysieke grenzen aan wat een mens in die tijd kon hebben, waren bereikt en onbemande ruimtevaartuigen, steeds krachtigere ruimtetelescopen en satellieten de ontdekkingsstocht voortzetten.

Kit heeft in haar kinderjaren de plakboeken die haar oma had samengesteld bijna verslonden en haar fantasie ging volledig met haar op de loop. Heel internet heeft ze in die tijd afgestruind naar informatie over het universum en ze verzamelde alles wat haar intrigeerde. Ze was verguld toen ze van haar oma voor haar elfde verjaardag een abonnement op "The Planetary Society" kreeg.

De keuze voor haar vervolgstudie was dan ook niet echt een verrassing. Maar wel een hele goede keuze zoals twee jaar later zou blijken, want op 2 oktober 2021 werd alles pas écht anders. Toen vond de interventie plaats.

Het leek een dag als alle andere te worden, totdat er ineens allerlei geruchten de kop op staken. In de winkels. Op straat. Geruchten over bezoek uit de ruimte. Maar behalve dat de geruchten het gesprek van de dag waren, hechtte niemand er veel waarde aan. Om de zoveel tijd was er wel een of andere groepering die beweerde contact te hebben met buitenaardsen en bovendien: niemand had toch ruimteschepen of UFO's gezien?

Maar de geruchten hielden aan en werden hardnekkiger. En plotseling was daar vroeg in de avond het moment dat president MacLaren onaangekondigd een toespraak hield vanuit "the Oval Office", waarmee hij de geruchten bevestigde. De wereld was in shock en alle ogen waren op Amerika gericht. Desondanks werd er nog steeds weinig geloof gehecht aan de berichten. Pas nadat er 's avonds laat een persconferentie, de grootste en best bewaakte ooit, werd gehouden en de Anterraanse diplomaten van de Galactic Council zich aan het publiek presenteerden, kon de wereld er niet langer omheen.

In paniek probeerden mensen een goed heenkomen te zoeken. Een wereldwijde volksopstand dreigde het leven op Aarde voorgoed te ontwrichten. Regeringsleiders riepen hun burgers tevergeefs op kalm te blijven en politie en leger hadden hun handen vol om te voorkomen dat de rellen zouden ontaarden in burgeroorlogen. Of erger. Uiteindelijk keerde er na maandenlange onrust en onlusten geleidelijk aan een relatieve rust terug en werden stukje bij beetje de beweegredenen van de diplomaten van de Galactic Council duidelijk.

Maar met de rust kwam ook de boosheid. Met stijgende verontwaardiging hoorde iedereen dat met name de

Anterranen al sinds jaar en dag vanaf afstand, maar ook van dichtbij, volgden wat er allemaal op Aarde gebeurde. En dat de Anterranen zich niet alleen zorgen maakten over de manier waarop er met de planeet werd omgegaan, de ontbossing en het oprukken van woestijnen waardoor het hele ecologische systeem ontwricht dreigde te raken met hongersnoden en een toenemend gebrek aan water tot gevolg, maar ook over de toenemende hebzucht, de oorlogen, de genocides.

De nucleaire ramp in Japan maakte de Anterranen duidelijk dat er écht iets moest gebeuren, want Aarde was niet de enige planeet waar gebruik werd gemaakt van kernenergie, en dergelijke rampen zouden dus overal kunnen gebeuren. Met desastreuze gevolgen voor het leven op die planeten en uiteindelijk voor het hele universum.

Dus gingen de Anterranen aan de slag met het ontwikkelen van nieuwe energiebronnen en nieuwe technologieën. Het kostte ze tien jaar. Toen brak het moment aan om hun aanwezigheid kenbaar te maken aan het grote publiek.

Kit kan het zich allemaal als de dag van gisteren herinneren. Het was tijdens haar tweede jaar op de universiteit en van één van de professoren, die banden had met het Witte Huis, hoorde ze dat Aarde inderdaad al tientallen decennia een studieobject van de Anterranen bleek te zijn.

Dat gegeven zette een aantal dingen in een compleet ander daglicht. Zoals de mensen die al die jaren voor gek waren versleten, omdat ze beweerden contact te hebben gehad met buitenaardsen.

De Anterranen hadden heimelijk zelfs afgezanten gestuurd die aan de beste universiteiten ter wereld studies op het gebied van kwantumfysica, moleculaire en taxonomische biologie volgden en zich inburgerden in de Aardse samenleving. Op een

gegeven moment hebben de in Amerika levende afgezanten en de nazaten daarvan voorzichtig contact gezocht met hooggeplaatste ambtenaren, de militaire top van het Amerikaanse leger en later met de president zelf.

Die allereerste afgezanten konden niet lang overleven op Aarde, omdat hun zenuwstelsel en afweersysteem niet bestand waren tegen de Aardse omstandigheden. Maar de informatiestroom was op gang gekomen. Al snel waren de Anterranen in staat om zelf nieuwe technologieën en systemen te ontwikkelen. Er kwamen middelen beschikbaar die mensen en galactianen bescherming moesten bieden tegen de mogelijk vijandige atmosfeer op een gastplaneet en bij het reizen per teleporter, zoals een speciaal membraan en vaccins.

De jaren op de universiteit vlogen voorbij en voordat Kit het wist, was het 17 juli 2026 en behaalde ze op drieëntwintigjarige leeftijd haar Master. Haar proefschrift met als onderwerp "Astronomische eenheden en stabilisatietijden bij het reizen per teleporter" was een van de indrukwekkendste ooit.

Niet lang daarna kwamen de eerste vragen van haar broer Jim; of ze hem wilde helpen met zijn detectivebureau, Gardner Investigations. Er kwamen nu ook aanvragen van "buitenaf" of gerelateerd aan galactische zaken en hij zou haar hulp goed kunnen gebruiken. Bovendien zouden die opdrachten gezien haar opleiding toch meer in haar straatje liggen.

Kit zag het als dé kans om meer van andere werelden te zien en werd na een aantal intensieve taalcursussen en een cursus Interstellar Relations bij UNOOSA, het United Nations Office for Outer Space Affairs in Wenen, uiteindelijk interstellair privédetective.

Nu is Kit zevenentwintig, spreekt ze vloeiend Frans, Duits,

Italiaans, Spaans, Japans en Russisch en is het haar met pijn en moeite gelukt zich het Anterraans, de galactische voertaal, eigen te maken. Bovendien is ze na lang aandringen van Jim vennoot van Gardner Investigations geworden en is het eenentwintig jaar geleden dat haar moeder verdween.

Maar dáár kan ze zich nog steeds niet bij neerleggen. Ieder ander zou het hebben opgegeven, omdat haar moeder onmogelijk nog in leven kan zijn na zo'n lange tijd. Anders had ze wel een manier gevonden om contact op te nemen. Zeker met de huidige communicatietechnieken. Maar toch...

Ook haar oma, haar moeders moeder, heeft altijd volgehouden dat haar dochter niet dood is. Niet dood kán zijn. Ze zou het hebben gevoeld. "Hier", zegt ze dan, terwijl ze met haar magere wijsvinger de plek aanwijst waar haar hart zit. Dus heeft Kit net zo lang tussen de spullen van haar vader gezocht tot ze zijn dossier over haar moeders verdwijning had gevonden en heeft ze de speurtocht hervat.

Tijdens het jaar dat ze zich nu in de zaak heeft vastgebeten, zijn er hier en daar wat kruimeltjes informatie tevoorschijn gekomen. Er is Kit bijvoorbeeld één ding tijdens het doorspitten van de dossiers opgevallen. Eén pietepouterig klein detail dat in alle vastgelegde verslagen opdook: iemand had kort voor haar verdwijning naar het doen en laten van haar moeder geïnformeerd. Nou is dat op zich natuurlijk niets bijzonders, maar gezien het feit dat ze vijf dagen daarna verdween, is het misschien nét iets te toevallig.

Kit nipt van haar koffie en staart naar buiten. In gedachten zet ze voor de zoveelste keer op een rijtje wat ze van haar moeder weet:

Fay (Felicja) Armstrong, geboren op 18 juli 1973, op vierentwintigjarige leeftijd getrouwd met Bill (William) Gardner. Op vijfentwintigjarige leeftijd bevallen van zoon Jim

(James) en op dertigjarige leeftijd bevallen van dochter Kit (Katherina). In 2004 bachelor celbiologie aan de Caltech, wat Kit enorm knap van haar vindt, gezien het feit dat ze op dat moment twee kleine kinderen had. Van 2005 tot aan het moment dat ze verdween, werkzaam bij American Bio Clinical Laboratories in LA.

Haar verdwijning móét haast wel met haar werk te maken hebben gehad. Maar gesprekken met ex-collega's om erachter te komen waar haar moeder zich mee bezig hield, hadden niets opgeleverd.

En nu zijn de meeste collega's overleden. Van de groep laboranten waar haar moeder deel van uitmaakte, heeft Kit er maar twee kunnen opsporen. Een vrouw, Audry Saunders en een man Burt Fielding.

Toen ze echter bij de man op bezoek wilde gaan, bleek hij vlak ervoor te zijn verhuisd en niemand wist waarheen. Gezien de leeftijd van de man vermoedt Kit dat er geen ID-chip bij hem is geïmplanteerd en dat maakt het lastig hem op te sporen.

En Audry Saunders wilde of durfde zelfs nu, na al die jaren, niet over de werkzaamheden te praten. Daarom wilde Kit haar onlangs nog een keer bezoeken. Helaas bleek de vrouw een paar dagen daarvoor te zijn overleden. Omdat Kit het wel erg toevallig vindt dat dit juist nú is gebeurd, heeft ze een afspraak gemaakt met Maggie Stinson, haar vriendin en contactpersoon in het L.A. Medical. Ze hoopt dat Maggie tijd heeft om eens naar de omstandigheden omtrent dit overlijden te informeren.

Kit zet haar lege koffiebeker neer, werpt nog een laatste blik op de uitgestalde papieren en stopt alles dan zorgvuldig terug in de map, die ze in een kast opbergt. Ze slaat ze haar cape om, pakt haar tas en verlaat haar appartement.

De solide klik waarmee de voordeur in het slot valt, geeft

haar nog steeds een geluksgevoel. Al vanaf het eerste moment dat ze het majestueuze gebouw aanschouwde, was het liefde op het eerste gezicht en besloot ze er later te gaan wonen.

De robuuste verfijndheid waarmee de architect George Wyman te werk is gegaan, fascineert haar nog dagelijks. Net als de manier waarop hij uiteindelijk tot het ontwerp is gekomen.

Hij zou in eerste instantie de opdracht hebben geweigerd, maar nadat hij tijdens een sessie met een ouijabord van zijn overleden broer zou hebben vernomen dat de opdracht hem succes zou brengen, is hij er alsnog mee aan de slag gegaan.

Het resultaat is een indrukwekkende buitengevel, opgetrokken in krachtige neoromaanse bouwstijl met terracotta panelen. Maar de binnenzijde, met de geglazuurde bakstenen en gietijzeren ornamenten, het glanzende marmer en het gepolijste hout, is pas echt verbluffend.

De centrale hal heeft aan twee zijden een schitterend geometrisch vormgegeven trappenhuis dat toegang geeft tot rondom lopende galerijen en wordt voor een groot deel op natuurlijke wijze via het enorme glazen dak verlicht.

Het gebouw zou eigenlijk een museum moeten zijn. En dat schijnt het ook geweest te zijn voordat de LAPD en later het LAETCI, het Los Angeles Extra Terrestrial Crime Investigation, erin trok.

Kit beseft dat ze enorm veel geluk heeft gehad dat ze de mogelijkheid kreeg een van de lege ruimtes tot appartement om te laten bouwen. Aan de andere kant... er is nogal wat geld nodig om het gebouw in zijn volle glorie te kunnen handhaven en dankzij het fortuin dat ze van haar vader heeft geërfd en het werk dat ze doet, kan ze een aardig steentje bijdragen.

Kit begeeft zich naar de uitgang van het gebouw. Buiten gekomen, houdt ze een botcab aan. Nadat haar identiteit is geverifieerd en ze haar bestemming heeft genoemd, komt de

taxi in beweging.

Het is druk, maar dat maakt voor deze elektrosensorische voertuigen met robotbesturing niets uit. Al snel is ze op haar bestemming. En dankzij haar geïmplanteerde ID-chip hoeft ze niet af te rekenen, maar wordt het verschuldigde bedrag automatisch van haar rekening afgeschreven.

Ze werpt even een blik op haar neurohorloge, dat overal in het universum automatisch de lokale tijd aangeeft, en ziet dat ze aan de vroege kant is. Op haar gemak slentert ze richting de ingang van het gebouw.

– 3 –

In de enorme hal van het Medical is het een komen en gaan van mensen, maar ook van galactianen die hier vanwege hun werk of een uitwisselingsprogramma zijn.

Kit loopt naar de balie en meldt zich bij een van de androïde sensobots die iedereen scannen en van een toegangscode voorzien voor de afdeling waar ze moeten zijn. De code wordt gekoppeld aan hun geïmplanteerde ID-chip en geeft uitsluitend toegang tot de afdeling en de kamer waar de arts die ze gaan bezoeken dienst doet. En zodra iemand de betreffende afdeling verlaat, wordt de code automatisch weer gewist.

Kit krijgt een toegangscode voor de kelder waar Maggie Stinson, een van de patholoog-anatomen die in het Medical werken, op dat moment bezig is en begeeft zich naar de lift. Even later loopt ze door een kille gang en klopt op de deur van de autopsieruimte.

‘Hij is open,’ klinkt het gedempt.

Kit loopt naar binnen en ziet de struise Maggie gehuld in beschermende operatiekleding en een doorzichtig gezichts-masker, alsof ze aan het lassen is, aan een snijtafel staan.

‘Kit, je bent er al. Kom verder en zoek ergens een plekje. Ik ben nog heel even met deze arme stakker bezig.’

Kit ziet dat er een opengesneden “iets” op de snijtafel ligt en wendt snel haar blik af. Ze kan best wel tegen bloed, maar dit is een beetje te veel van het goede.

Maggie somt allerlei medische bijzonderheden op die blijkbaar ergens worden geregistreerd en geeft na een minuut of tien de androïde sensobot, die vanuit een aangrenzende ruimte is binnengekomen, opdracht “de stakker” dicht te naaien, hem als hologram in het centrale systeem op te slaan en hem daarna “naar zijn kamer te brengen”.

‘Vreselijk,’ roept ze naar Kit, terwijl ze haar handschoenen in een vernietiger gooit en een schoon setje operatiekleding aantrekt. ‘Van dichtbij gedood met één van die nieuwe galactische wapens. Alsof we nog niet genoeg hadden aan die van onszelf. Een jaar geleden zouden we nog zeker hebben geweten dat een galactiaan de dader was, maar ik heb begrepen dat er sinds kort een levendige handel in dit soort wapens op gang is gekomen. En iedereen maar roepen dat we zoveel beter af zijn nu we lid zijn van de Federatie.’

Maggie loopt naar een hoek in de ruimte. ‘Koffie?’ roept ze over haar schouder naar Kit.

‘Graag.’

Een minuutje later loopt Maggie met twee bekers koffie en een schaalje koekjes balancerend in haar handen naar de tafel waaraan Kit is gaan zitten. ‘Zo, wat kan ik voor je doen? En waarom kon je me er niets over vertellen door de vone?’

‘Het gaat over mijn moeder. Ik heb onlangs de twee overgebleven leden van het researchteam weten op te sporen. Eentje bleek net te zijn verhuisd toen ik hem wilde opzoeken en de ander deed nogal vaag. Daarom wilde ik nog eens bij haar langs om te proberen of ik meer uit haar kon krijgen, maar toen

bleek ze plotseling te zijn overleden.'

'En nu wil jij zeker dat ik eens kijk of ik iets over die overleden collega kan vinden?'

Kit grijnst. 'Als je tijd hebt, tenminste.'

'Geen probleem,' reageert Maggie, terwijl ze achter zich wijst. 'De patiënten die ik heb, klagen niet als ze een half uurtje langer moeten wachten.' Ze draait zich om naar een bureau waarop een ouderwetse tablet ligt en raakt het scherm aan om het apparaat in te schakelen.

'Jeetje, hebben ze je nou nog steeds geen COMbot gegeven om mee te werken?' zegt Kit verbaasd.

'Nee, je weet hoe dat soort dingen gaan. Bovenaan, bij de directie, beginnen ze met het implementeren van nieuwe systemen en dan zakken ze langzaam de ladder af naar de werkvloer. Helaas zijn ze daar ergens blijven steken. Ik heb zelfs een verzoek ingediend voor zo'n nieuwe SmartGlass desktop, maar misschien weten ze niet eens meer dat er hier in de kelder ook nog mensen werken,' grimast ze.

De tablet is opgestart en mompelend begint Maggie in de online systemen van het Medical te zoeken naar informatie over pas overleden personen. 'Het is een vrouw, zei je?'

'Ja, ze heet Audry Saunders.'

Maggie is een poosje druk in de weer met het touchscreen en kijkt dan enthousiast op. 'Bingo! Ze is vorige week dinsdag binnengebracht. Eén van mijn collega's heeft haar behandeld. Wacht even, ik kijk even of hij in het gebouw is... Nee, hij is vandaag vrij, maar in zijn log staat dat de patiënt ingecheckt is in koeling B3.'

Kit nipt geduldig van haar koffie. Ze moet inwendig altijd lachen als ze Maggie over de dode mensen hoort spreken als "haar patiënten" en dat ze zijn "ingecheckt" alsof ze zich in een vijfsterren hotel bevinden in plaats van in een mortuarium.

‘Kijk hier heb ik iets. Ze is gevonden door een buurvrouw waarmee ze blijkbaar een afspraak had. Het was niet meteen duidelijk waaraan ze is overleden, dus is ze hiernaartoe gebracht. En... even kijken, hier staat dat ze een natuurlijke dood is gestorven. Maar er is geen hologram gemaakt. Dat is raar, dat is verplicht.’ Maggie leunt even achterover, waardoor de stoel waarop ze zit een protesterend geluid laat horen, en trommelt met haar vingers op het bureau. ‘Oké, ik heb haar incheckcode en haar kamernummer. Volgens het log is ze nog niet uitgecheckt.’ Ze staat op en beweegt zich sneller dan haar postuur doet vermoeden naar de deur. ‘Kom, we gaan kijken.’

Kit drinkt snel de laatste slok van haar koffie op en loopt achter haar aan.

Aan het einde van de gang opent Maggie een andere deur en dan staan ze in een kantoortje dat uitzicht biedt op een grote koelruimte. Middenin het kantoortje staat een androïde sensobot. Maggie identificeert zichzelf en geeft hem vervolgens de code en het koelcelnummer van de overleden vrouw. De sensobot raadpleegt zijn interne systeem en meldt dan dat er geen object met die code in het systeem aanwezig is.

Maggie en Kit kijken elkaar verbaasd aan en Maggie probeert het op een andere manier. ‘Kun je de patiënt in kamer B3 voor ons halen?’

De sensobot raadpleegt zijn systeem weer en even later gaat er ergens bovenin een koelcel open. De inhoud wordt via rails naar de zijkant getransporteerd en vervolgens via een ingenieus liftstelsel omlaag gebracht. De deur naar de koelruimte wordt ontgrendeld, er gaan lampen aan en de sensobot meldt dat het object uit cel B3 voor inzage beschikbaar is.

Maar wanneer Maggie het laken van de dode afhaalt, ziet Kit tot haar ontsteltenis dat het een man is. ‘Dit is ze niet,’ roept ze

uit.

Maggie staart verrast naar de dode man en kijkt dan op. 'Nee, dit is een patiënt van mij die ik gisteren heb behandeld.'

– 4 –

Een half uur later staat Kit weer buiten op de stoep van het Medical. Ze besluit te gaan lopen om haar gedachten op een rijtje te zetten. Het lijkt erop dat iemand veel moeite heeft gedaan om te voorkomen dat ze nog een keer contact met Audry Saunders zou hebben. Zelfs haar dode lichaam hebben ze blijkbaar weten weg te werken. Alsof Kit met de doden zou kunnen praten en Audry haar zou kunnen vertellen wie haar heeft gedood. Want Audry is waarschijnlijk helemaal geen natuurlijke dood gestorven. Weer een dood spoor. Deze keer letterlijk.

Toch zit er iets positiefs aan dit alles. Ze is blijkbaar wel degelijk iets op het spoor. Iets dat te maken heeft met het werk dat haar moeder deed voordat ze verdween.

Er klinkt een liedje van de rockband Muse in haar oor. De mIRC-neurobot die aan haar ID-chip is gekoppeld, geeft op deze manier te kennen dat er een melding voor haar is.

Toen Kit een paar jaar geleden de wereld van het detectivewerk instapte, heeft ze bij het Department of International Safety een aanvraag voor de neurobot ingediend. Tot haar blijdschap kreeg ze begin dit jaar toestemming om de neurobot te laten implementeren en heeft ze meteen de beschikbare vertaalapps voor de meest gebruikte galactische talen naar zijn systeem geüpload.

Het voordeel is dat de communicatie met de neurobot rechtstreeks via hersensignalen plaatsvindt. Op denkniveau. En

dankzij haar securitystatus S5, die ze voor haar interstellaire detectivewerk heeft kunnen krijgen, kan de neurobot contact maken met elke COMbot en elk systeem ter wereld. En zelfs daarbuiten.

De neurobot, ze heeft hem Miro genoemd, “weet” dat ze fan is van de muziek van Muse en kiest regelmatig een nummer van deze oude Engelse rockband. Deze keer is het “Exogenesis, Part 1”. De muziek van dit nummer weet haar elke keer weer te raken. Kit heeft een tijdje geleden een e-boek gelezen waarin een draak voorkwam, die zichzelf en haar ei verbrandde om vervolgens met de inhoud samen te smelten en als een feniks uit de as te herrijzen. Elke noot van de muziek van dit nummer lijkt te zijn geschreven voor die scène in het boek. Ze ziet de innerlijke strijd van de draak en de moeizame klim naar de grot waar haar ei was verborgen weer voor zich. “Skeira’s Song” noemt ze het voor zichzelf.

In de ban van de muziek laat ze de neurobot even wachten, maar blijkbaar is er haast geboden, want de muziek wordt abrupt afgebroken.

‘Je moet onmiddellijk contact opnemen met Jim.’

‘Oké, verbind maar door,’ reageert ze via haar gedachten.

Meteen hoort ze de stem van haar broer in haar hoofd. *‘Kit, waar zit je?’*

‘Ik kom net bij het Medical vandaan.’

‘Hoelang duurt het voordat je bij de Anterraanse ambassade kunt zijn?’

‘Een kwartiertje, denk ik, als ik met een botcab ga. Hoezo?’

‘De Anterraanse ambassadeur wil dat je komt voor een onderhoud met het hoofd van de Galactic Council.’

‘Nu meteen?’

‘Zo snel mogelijk, zei hij.’

Kit is even stil. *‘Enig idee waar het over gaat?’* vraagt ze dan.

'Nee, het enige wat ik weet, is dat er nogal haast bij lijkt te zijn.'

'Oké, ik ben onderweg. Ik kom straks wel even langs om verslag uit te brengen.'

Kit is verrast. Het hoofd van de GC, wat zou hij van haar willen? Een jaar geleden is ze een keer op Anterra geweest en heeft ze hem en zijn zoon ontmoet. Ze begreep al snel dat de moeder van de jongen een jaar daarvoor was overleden.

Kit was uitgenodigd om kennis te komen maken, maar het voelde meer alsof ze voor een ballotagecommissie moest verschijnen.

Ze geeft Miro opdracht een botcab te regelen en speurt de straat af. Op het moment dat ze zich omdraait, wordt haar blik door een plotselinge beweging getrokken. Ze weet niet waarom, maar ze heeft het idee dat er aan de overkant van de straat een man naar haar stond te kijken. Een man die nu druk een etalage staat te bestuderen.

Bedachtzaam loopt ze een klein stukje door en doet onderwijl alsof ze niets heeft gemerkt. Af en toe laat ze haar blik om zich heen dwalen, maar ze ziet niemand die ook maar enige aandacht voor haar heeft. Ook de betreffende man ziet ze niet meer. Waarschijnlijk heeft ze het zich gewoon verbeeld. Je kunt ook niet anders dan paranoia worden van dit werk, denkt ze grimassend.

Twintig minuten later meldt Kit zich bij de receptie van de Anterraanse ambassade, waar ze net als in het Medical wordt gescand en er een bezoekerscode aan haar ID-chip wordt gekoppeld. De receptioniste vraagt haar even plaats te nemen totdat ze wordt opgehaald.

Kit zit net in een modeglossy te bladeren als ze haar naam hoort noemen. Met uitgestoken hand komt er een jongeman op haar afgelopen die zich voorstelt als Adrian, de Amerikaanse

secretaris van de ambassadeur. Hij brengt haar naar een luxueus ingericht kantoor op de bovenste etage van het gebouw.

Het kantoor is verlaten. Aan de muur hangt echter een enorm scherm. De deur achter haar gaat open en de Anterraanse ambassadeur stapt naar binnen. 'Mevrouw Gardner, fijn dat u zo snel kon komen. Daroga Ahaghar, het hoofd van de Galactic Council, heeft gevraagd of hij een belangrijke kwestie met u kan bespreken en vanzelfsprekend bieden wij als ambassade daar alle gelegenheid voor. Ik heb begrepen dat u al eerder heeft kennisgemaakt met daroga Ahaghar en zijn duan.'

'Ja, dat klopt'.

'Goed, dan zal ik de verbinding nu activeren.'

Het scherm aan de muur komt tot leven en er wordt een fraai ingerichte ruimte zichtbaar met twee in Anterraanse kleding gestoken mannen. Kit herkent daroga Ahaghar en zijn raadsheer duan Khur die ze de vorige keer ook heeft ontmoet. Ze begroet de twee mannen op traditionele Anterraanse wijze, waarbij ze haar handen op borsthoogte tegen elkaar plaatst en haar hoofd licht neigt.

'U heeft de beschikking over deze werkruimte zolang u maar wilt,' vervolgt de ambassadeur. 'Laat u maar weten wanneer u iets wilt eten of drinken, dan wordt daar voor gezorgd. De daroga zal u nu op de hoogte brengen van de kwestie.'

Na die woorden verlaat de ambassadeur het kantoor. Kit kijkt de Anterranen op het scherm afwachtend aan.

Daroga Ahaghar schraapt zijn keel. 'Mevrouw Gardner, ik wil u allereerst complementeren met uw Anterraans.'

'Dank u, daroga, ik ben blij dat ik de taal weer eens kan oefenen.'

'Maar dat is uiteraard niet waarvoor ik u heb laten komen,' vervolgt hij. 'Het gaat om mijn zoon Kurush. Hij is een week

geleden verdwenen en ik zou graag willen dat u hiernaartoe komt en uitzoekt wat er precies is gebeurd.'

Kit kijkt daroga Ahaghar verrast aan. 'Het spijt me te horen dat hij wordt vermist, daroga, maar wat denkt u dat ik kan doen?'

'De tannadaren, de politie noemt u dat geloof ik, komen niet verder en ik heb iemand nodig die met een frisse blik naar de zaak kijkt.'

Kit knikt. 'Oké, duidelijk. Kunt u me alvast iets vertellen over de omstandigheden rond de verdwijning van uw zoon?'

'Het is nu zeven dagen geleden. Kurush werd net als anders door een chokidar, zeg maar een soort lijfwacht, naar school gebracht. Een uur later kregen we de melding van de school dat Kurush was verdwenen.'

'En de tannadaren hebben niets kunnen vinden?'

Daroga Ahaghar schudt zijn hoofd. 'Ik ken een van de tannadar-inspectors persoonlijk, maar tot nu toe hebben hij en zijn collega's niets bruikbaars kunnen ontdekken.'

'En uw beveiligingsbeambten? Hebben zij navraag gedaan omtrent de verdwijning van uw zoon?'

'Ja, maar ook zij staan met lege handen. Er is niemand die hem bij de school heeft zien aankomen of weggaan.'

Kit denkt even na. 'Is de chokidar die hem naar school bracht te vertrouwen?'

'Hij is al jaren bij me in dienst en er hebben zich nooit problemen voorgedaan.'

Kit vindt niet dat dat iets over zijn betrouwbaarheid zegt. Wat haar betreft is die chokidar er tot over zijn oren bij betrokken totdat het tegendeel is bewezen. Maar dat kan ze natuurlijk niet hardop zeggen. Niet nu in ieder geval. 'Heeft u vijanden, daroga?' vraagt ze daarom.

'Ja ... ik denk het wel. Gezien het feit dat ik hoofd van de

Galactic Council ben ...'

'Heeft iemand u onlangs bedreigd?'

'Nee. Incidenteel laat men mij weten het niet eens te zijn met sommige adviezen die de Council uitbrengt, maar ik zou dat geen bedreiging willen noemen.'

'Zou iemand uw zoon kunnen gebruiken om u onder druk te zetten met betrekking tot een bepaalde kwestie?'

'U bedoelt of ik word gechanteerd?'

'Wordt u dat?'

'Nee.'

'Is er losgeld gevraagd?'

'Nee, ook niet.'

Kit denkt even na. 'Kan het zijn dat Kurush is weggelopen?' vervolgt ze dan. 'Ik bedoel, ik weet dat het nu ongeveer twee jaar geleden is dat zijn moeder is overleden. Kan hij het aan?'

'Hij heeft het er erg moeilijk mee gehad, maar ik kreeg de indruk dat hij er de laatste tijd goed mee kon omgaan. Hij was nog maar vier toen ze overleed. Er is nog wel iets anders wat ik u moet vertellen. Zijn ID-chip geeft geen signaal meer af en dat betekent dat hij op een plek is waarvandaan geen signalen kunnen worden ontvangen.'

Kit is even stil. Dan kijkt ze daroga Ahaghar recht aan. 'Daroga, ik moet het vragen. Kan het ook betekenen dat hij dood is?'

Ahaghar aarzelt even voordat hij antwoord geeft. 'Ja, in theorie is dat mogelijk. De chips zijn vervaardigd van neuromateriaal. Ze leven in symbiose met hun drager en "groeien" met hun drager mee, maar als de drager komt te overlijden, dan wordt de chip als het ware niet meer gevoed en sterft deze binnen vierentwintig uur af.'

'Daroga ...'

Ahaghar heft zijn hand.

‘Nee, ik weet wat u wilt zeggen, maar ik rust niet voordat ik zijn lichaam heb gezien. Vind hem alstublieft, mevrouw Gardner, levend of dood.’

‘Ik heb nog één vraag, daroga. Waarom wilt u dat Gardner Investigations ... dat ik de zaak op me neem?’

‘U heeft tijdens uw vorige bezoek een goede indruk op mij gemaakt. Bovendien wil ik graag dat iemand van buitenaf zich met de kwestie bezighoudt. Iemand die niet bang is om vragen te stellen.’

Wanneer Kit de Anterraanse ambassade verlaat, geeft ze Miro opdracht een afspraak bij het Medical te maken voor de benodigde vaccinaties, waaronder een DNA-protector. Ze heeft geluk. Ze kan over een uur terecht. Omdat ze tijd genoeg heeft, besluit ze te gaan lopen om rust in haar hoofd te krijgen.

Onderweg komt ze langs een paar koepelvormige appartementencomplexen in een bouwstijl die deels van de Anterranen is overgenomen. Het voordeel van deze bouwwijze is dat de woningen zich in de buitenste cirkel bevinden en dat de binnencirkel complete winkelcentra, artsenposten en buurtontmoetingscentra bevat. Ondergronds bevinden zich zwembaden, fitnesscentra en zelfs parkeergarages. Bovendien grenzen er aan de parkeergarages diverse metrostations. Alles overdekt. Perfect voor ouderen.

Na ruim een half uur is ze weer bij het Medical aangekomen. Ze meldt zich bij één van de androïde sensobots en krijgt een code toegewezen om de vereiste vaccinaties in ontvangst te nemen.

Een kwartier later loopt Kit, een beetje licht in haar hoofd van de vaccinaties en met een zere arm, opnieuw door de centrale hal van het Medical om er voor de tweede keer die dag te vertrekken.

Plotseling denkt ze tussen de aanwezigen de man te zien die haar die ochtend buiten op straat leek te schaduwen. Ze begint onopvallend naar hem toe te lopen en ziet dat hij zoekend om zich heen kijkt. Heel even heeft ze oogcontact met hem en ze ziet het moment van herkenning over zijn gezicht glijden. Hij kijkt meteen weer van haar weg maar beweegt zich vervolgens, al dan niet bewust, langs de wachtende mensen en galactianen in haar richting.

Wanneer de man bijna bij haar is, ziet Kit hem struikelen. Met een paar stappen is ze bij hem om hem te ondersteunen, maar hij zakt in haar armen in elkaar. De man is veel te zwaar voor haar en ze laat hem op de grond zakken. Zijn ogen zijn open en hij kijkt haar indringend aan. Ze ziet dat hij iets probeert te zeggen en buigt zich naar hem toe.

‘Moeder,’ hoort ze hem rochelend fluisteren. Ze voelt hoe hij haar iets in haar hand wil stoppen. Zonder ernaar te kijken pakt ze het aan, terwijl de man voor haar ogen sterft.

Vlak onder zijn linkeroor ziet ze een minuscuul pijltje in zijn huid steken. Kit legt het hoofd van de man zachtjes neer en weet ongezien het pijltje in de palm van haar hand te verbergen.

Het hele gebeuren moet slechts een paar seconden in beslag hebben genomen, want de aanwezigen in de hal beginnen nu pas in de gaten te krijgen dat er iets aan de hand is.

‘Dokter!’ roept Kit. ‘Er is een dokter nodig.’

Binnen enkele seconden is er een arts gearriveerd die de man onderzoekt, maar moet constateren dat hij dood is.

‘Is het een bekende van u?’ vraagt hij aan Kit.

‘Nee, ik zag hem wankelen en probeerde hem op te vangen.’

Ze hoopt dat de botCAM's in de hal haar verhaal zullen bevestigen en geeft Miro opdracht de beelden naar zijn systeem te kopiëren. Zodra ze tijd heeft, wil ze die uitgebreid bestuderen.

Enigszins onbehaaglijk kijkt ze om zich heen of ze iemand ziet die interesse in haar doen en laten vertoont. De moordenaar van de man bijvoorbeeld. Hij of zij zal ongetwijfeld nog in de buurt zijn en heeft misschien gezien dat de man nog iets tegen haar zei en haar iets gaf.

Terwijl ze naar buiten loopt, maakt ze contact met Miro. Ze laat hem een botcab bestellen en aan Jim doorgeven dat ze onderweg is.

Achterin de botcab gezeten, houdt Kit nauwlettend de ingang van het Medical in de gaten, maar niemand interesseert zich voor het vertrekkende voertuig.

Ze merkt dat ze haar hand nog steeds tot een vuist heeft gebald en ontspant haar vingers. Ze bestudeert het pijltje even en stopt het huiverend in een zijvakje van haar tas. Dan haalt ze datgene wat de man haar gaf uit haar zak. Het is een stukje papier. En wanneer ze beter kijkt, ziet ze dat het een stukje van een foto is.

“Moeder” wist de man nog tegen haar te zeggen.

Peinzend stopt ze het stukje papier terug in haar zak en staart met nietsziende ogen uit het raampje van de botcab.

Teruggetrokken in de schaduwen van het Medical staat iemand haar wel degelijk na te kijken. Iemand die nu een sVone uit zijn zak haalt.

‘Ze is weg. Er was een incident,’ zegt de man zacht tegen degene waarmee hij contact heeft gemaakt. ‘Ik kon niet bij haar in de buurt komen. Wat nu?’